

BORBÉLY SZILÁRD

A kesztyábához

*Minden Isten kezében van –
az istenfélelmet kivéve.
(Talmud)*

A Minden
Minden Isten kezében
van olyan hogy minden
Isten van a kezében
és nincsen semmi ingyen

A szőr a bőr a hús alatt
a csontozat a váza
van Isten itt a kezében
és benne van a háza

A test amely a félelem
az Isten van a testben
vagy csupán a kesztyű az
és ott lakik Istenben

A félelem a kesztyűben
lakik az istenekben
a báb amelyikből kikel
és Isten ismeretlen

Majd kesztyűt ölt magára fel
míg mozognak az ujjak
az Istenbe a csontozat
s a félelmekbe bújnak?

A Vonaton

Takács Zsuzsánka

1. [A Hívás]

Hívásomon belüli hívás volt. Arra indított, hogy hagyjam el, ahol nagyon boldog voltam, és menjek ki az utcákra, hogy a szegények legszegényebbjét szolgáljam. Hallottam a hívását, hogy a legszegényebbekben szolgáljam. A szív csendjében, ahol szól hozzám.

2. [A Kegyelem]

A darjeelingi vonatúton ezerkilencszáz negyvenhat szeptember tizedikén, az Isteni Fénytől és a Szeretet Anyjától kapott nagy kegyelem a Szeretet Misszionáriusainak kezdete. Isten végtelen vágyódásának mélységében, hogy szeressen, és hogy feltétlen szeressék.

3. [A Szomjazó]

Szomjazom, mondta, amikor minden vigasztalástól meg fosztva, a teljes Szegénységben haldokolt, egyedül maradva, megvetve, a Testben és a Lélekben megtörve. Szomjúságáról szólt. De nem vízért. Hanem szeretetért.

4. [A Szakadék]

Szívemben nincs hit – nincs szeretet – nincs bizalom – de olyan sok fájdalom van – a vágyakozás fájdalma – annak fájdalma, hogy nem kellek. – Lelkem teljes erejével kívánom – és mégis borzalmas szakadék van közöttünk.

5. [*A Palást*]

Mindig csupa mosoly – a Nővérek és mások ilyen megjegyzéseket tesznek. – Azt gondolják, hogy hitem, bizalmam, szeretetem betölti egész valómat. Mennyire nem tudják – hogy vidámságom az a palást, amivel befödöm ürességemet és nyomorúságomat. Ami engem illet, a sötétség napsugara ragyog fölöttem.

6. [*A Haldoklás*]

Tizennégy év alatt – most először szerettem meg a sötétséget. – Azt gondolom, hogy ez egy része, nagyon kis része Jézus sötétségének és fájdalmának a földön. Megtanultam elfogadni. Ma valóban nagy örömet éreztem – hogy Jézus mást már többé nem tud haldokolni – de bennem akarja ezt megvalósítani. – Jobban, mint valaha, átadom magam Neki.

7. [*A Mosoly*]

Nem vagyok egyedül. Az Ő sötétsége van velem – az Ő fájdalma. Tudom, hogy itt van, a lelkem csak Őrá figyel. Kérem, ne jöjjön Bombaybe, nincs mondanivalóm. Mostanában ezt is elvette. Viszonzásul nagyot mosolygok Rá. Hála Istennek, hogy Ő mindig lehajol hozzám, hogy elvegyen tőlem valamit.

8. [*Az Üresség*]

Amikor lelki szárazságáról volt szó, többször elismételte: Milyen csodálatos ajándék Istentől, hogy felajánlhatom Neki ürességemet, amit érzek. Annyira örülök, hogy Neki adhattam ezt a belső és rejtett ajándékot...

VÖRÖS ISTVÁN

A légy szemével a világ

Most valami eloldódik bennem,
és lebeg szabadon fölfelé. Éjjel
éles fájdalomra riadtam, és
reggel a torkom tele volt vérrel.
A párnán kis csíkok, mintha valaki
írt volna rá, nem ismeretlen,
hanem az egyetlen ismert nyelven.

A vérrel írt betű ilyesmit jelent:
„Szeretlek!” „Halandó vagyok!” „Tovább
adom a halandóságot.” Minimum
a második osztályba tartozó égi munkás
igazított rajtam, lehet, hogy még
hatalmasabb – lehet, hogy csak
képzelttem. De kép teszi a valóságot.

Ó, mennyi kép van bennem róla,
mennyi soha nem látott kép!
Kiöntöm az asztalra, mint egy varrós
doboz tartalmát. Cérnák, amivel önképem
kéne összefoltozni, gyűszű, hogy ne fájjon
e művelet, túl, hogy sikerüljön. Vagy
inkább a képeket varrjam egymáshoz?

A légy szemével a világ óriási atomokból
áll. Es nem forognak fölötte csillagok.

Fogorvosnál

Fájdalom csóvái,
létbe emelkedő magas ívek!
A változás csavaros spirálján,
idegdúcok oszlopain végigszalad
árama egy gyanúnak, mely
kistestvére a nyilallásnak, öccse
a szaggatásnak, sikoltás

zajavesztett szájából árad
a rémület. Rémület, hogy
a túlvilág csak egy tályog
a nemléten, gennyes seb, kikaparják,
gyógyszert vetnek be ellene,
orvosgépek takarítják a nemlét
fekete márványlapjáról a gyertyaviaszt,

virágcsokormaradékot; varrják be
a mesék sebet – tűvel, cérnával.
A mítoszok barlangszáját telehordatja
szeméttel az ismeretlen ember, az
álarcos. Nem ő, sose ő, aki elvégzi
a végzet titkos utasításait. De ki
a végzet? Ki-e a végzet? A végzetgép

zúg a fejemben, jaj, ki beszél idebentről,
szavát se érteni, ezek nem is szavak.

Jótevőm, a világ

Nádas Péternek

Kipróbálom a hitem erejét,
mint egy kötélét. Én is lógni
akarok rajta, mint az öngyilkos,
csak nem a nyakam köré
kanyarítanám, hanem a
benne föl-le járó levegő,
a lélek köré. És persze
nem is egy fa ágán
vetném át, hanem a nap
egy fényküllőjén.

A húsvét előtti hetekben
több kis műtéten estem át,
de kapott-e Jézus érzéstelenítést
mielőtt megkorbácsolták.
A keresztet cipelni talán
akadt segítője, de ott fenn
a tömeg fölött, átluggatott
tenyérrel már egyedül volt.
Elült a zaj, az Úr először
a hallást vette el tőle,
a latrok beszédét is csak
a szájukról olvasta le, aztán
a látást, mert fényt öntött
a szemébe, hogy már őt,
végre csak őt, az apját lássa,
és ne az embereket, akik
kezdték fontosabbá lenni
neki még nála is. De a fájdalmat
otthagytá, nem haragból,
szánalomból.

Nekem már a nem érzett
fájdalom is nehéz. Nem
tapasztalt szeretet tölt el,
nem ismert hálával
hajlok meg jótevőm,
a világ előtt.

BALLAGI ZSIGMOND

Bohó vers

Íme, hát ráleltem hazámra.
Az utca, mint gyerekkorom,
hol utánam füttyülhet bárki
a születési fütty jogon.

Önbízó összhangban a nemzet,
nem kérdez, mégis felelek,
hiszen kihívó módon hordja
képem a keresztlevelet.

A korcsolyapályán a zsebből
kihullik szentkép, olvasó;
a röhejt, ami erre harsan,
meg nem érteni volna jó.

A gonosz nyelvektől a jó nyelv?
Arany előtt restelkedek,
hogyan nem óvnak a pesti parton
a súlyos tizenkettesek.

Se tavasz, nyár és ősz sem, tél sem,
éghajlat, szelek, évszakok,
egyik se kell, hogy soká féltsen:
a szokhatatlanhoz szokok.

VILLÁNYI LÁSZLÓ

eljövendő karácsony

Édesanyám hegedűművésznek szánt,
hatéves koromig dédelgette álmát,
de a felvételin hamisan adtam elő a betanult éneket.
Néhány évtized múltán ezért is lettem Vivaldivá,
legalább versben szóljon az áhított hangszer.
Konokul hittem a költészet erejében,
hogy általa valaki majd segítőtársam lesz.
Csak te tudtad,
amikor hajdan követni kezdted szülővárosom utcáján,
és Brassóban a Vivaldit mondtad,
hányféle vágy fog beteljesedni,
hogy egy eljövendő karácsony estéjén megkérem kezéd.

időtlen idő

Meghaltam álmodban,
egyetlen éjszaka alatt többször is.
Időtlen idő, míg melletted ébredek.

veled megelégszem

Hétfőn is milyen vidáman telt időnk.
Azért is mertem megkérni kezéd,
mert el sem tudom képzelni, hogy lenne nap,
amikor ne érintenél szeretettel,
ne lenne hozzád derűs szavam.
Mennyire elbűvölt mindkettőnket,
amikor nyáron egy református esküvőn hallottuk,
amint a menyasszony és a vőlegény megvallja:
veled megelégszem.
A szeretet folyton felül akarja múlni a másikat.